

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ОТНОСНО ПОБОЯ НАД
ЖЕНИТЕ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Пред мен лежи забележително писмо. Ето откъси от него:

Аз съм семеен и затова знам, че повечето семейни сцени стават поради материални неспгоди. Жената пищи: „Я виж само еди–кои си познати как живеят!“... Такъв род аргументация те изкарва от нерви. Много е лошо, ако главата на семейството лесно вдига ръка, че и я перне по врата!...

Та в такъв случай според мен е до известна степен полезно да се обърнеш към местния профкомитет, но не за да се жалваш, а за съвет и не за да накажат побойника, а за да се отстрани причината, предизвикваща семейни кавги... Местният профкомитет не е съдия, но като съюзен орган, в чиито задължения влиза, между другото, и грижата за добруването на членовете, той може да намери начин да помогне на угнетяваната, като подхване например ходатайство за предоставянето на угнетяващия на работа, която да осигурява по–добре неговото съществуване...

* * *

Скъпи семейни другарю! Позволете да ви нарисувам картината в профкомитета след претворяването в живота на вашия проект.

Явява се в профкомитета семеен човек.

— Какво ще обичате?

— Ами поосакатих днес жената.

— Та–ака, та с какво, значи, я цапардосахте?

— С чиния от фабриката на бившия Попов.

— Ама че чудак! Че кой се бие с чинии? Съдовете пари струват. Да бяхте взели ръжена. Понеже сигурно сте строшили чинията?

— То се знай. И главата й също.

— Ех, главата не е толкова важна. Главата в краен случай може и да зарасне. Надявам се, че не сте усмъртили съпругата?

— Нищо й няма!

— Ето на, виждате ли, а чинийката няма да оздравее. Разсипник сте вие. Та по какъв повод беше дискусията със съпругата? На каква тема я бихте?

— Ами то... кхъм... Вчера ни дадоха заплатите. Та се отбихме, разбира се, с кума...

— В кръчмата?

— Ами ясно. Поръчахме си по две бирички... После още две... после още две...

— На дузини ги смятайте, по-бързо ще стане.

— Н-да... та пийнахме, значи... И си тръгнахме...

— Прибрали сте се?

— Там е работата я, че се отбихме при Сидоров... Там пийнахме мадейра...

— Та-ака... А после...

— После ходих още някъде, ама да ме убиете — не помня къде. Тази заран си се прибирам, а оная змия като ми засъска...

— Коя змия, да прощавате?

— Жената, разбира се. Къде ти е, вика, заплатата, пиянде с пиянде? От дума на дума... е, не издържах...

— Та-ака... Та какво да ви правим? Вие кой разряд имате?

— Девети.

— Ами добре, даваме ви десети!

— Покорно благодаря!

* * *

След като строши на своята змия ръката, той премина от десети разряд в дванайсети. Тогава ѝ отхапа ухото — и мина в шестнайсети. След това ѝ изби с ботуша едното око — и хайде в дваисет и четвърти тарифен разряд. Но в тарифата по-висок разряд няма. Пита се, ако вземе, че я изкорми, накъде да го повишаваме?

Лична заплата ли да му гласуваме?

А, не, скъпичко ще ни излезе!

* * *

Човекът беше началник–гара, строши на жена си три ребра, направиха го контролър по движението! Той взе тогава, че я уби. Да, ама всички по–високи длъжности бяха заети. Пита се сега — как да го наградим? Ще се наложи с парична сума да стане!

* * *

Не, семейни човече! Проектът ви не струва. Бият си жените не защото не им стигат парите. Бият ги, защото са невежи, защото са диви, а също и алкохолици, и тук никакви разряди няма да помогнат. Побойника и началник на подвижния състав да го направиш, той пак ще продължи да си използва юмруците.

Други средства са необходими за лекуване на семейните недоразумения.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.